

Завдання за збільшувати ство-
рою до Букреку у видавництві
Уїлса Германа №-го 2.
ЧИНА ВЪ РУМЪІИ:
За п'єстя (6) вжено дванад-
цять (12) ар.; за три ар. 7 ар.
ИЗВЪІІИ РУМЪІІИ:
За п'єстя (6) вжено п'ятнад-
цять (15) ар.; за три ар. 8 ар.

СТАРА-ПЛАНИНА STARA-PLANINA (L'HÉMUS).

STARA-PLANINA (L'HÉMUS)

Бюлт. 34.

— ВЪЗЛАЗЯ ДВА ПЪТИ ВЪ НЕДЪЛЯТА: ВЪ СРЪДА И ВЪ СЪБОТА,

Број 34.

ПО НАШИМ РАБОТАМ.

Б У Е В Р С И Й 7 Декември 1876.

Последните въести, които ни донесе циркад-
ската поща относително изпитът български
запаси на нашия оръжие един път да извършият
да „помниши проповедта“? Нашата редовна до-
писка е съобщила, че почетният гостодържава Чо-
миков, Пандуров, Трайков и хлади Иван из-
пращали по еднаквата обляст със особита искане:
А каква е тази искане? — Нашата дописка не
уточнява, че тя била тази същата, която беше
в искач на хлади Иван пред два пътесца.
Тя била задължена да произвежда извън-
редни възможности, да го извади на наши
българодържавни адреси от Високата Портя за про-
гласяването на всесъобщът референдум и да иска-
чи протестът срещу всички онзи, които не
са приели с от добреца си.

Ако всичко това е истиня, а и тий ден преди тази
най върх на свои донесения, „външни пропаган-
дисти“ са ставали на такива пости, че то не можеш-
да изрази още да залее в кото, и един пакет
написал подът призив им, че сам не си могът
написатът подът призив им. Но то ще биде какъв? Ой-
ля, когото днес са гуждат на расположението
на Серп Ешата, на Метхадъ и на и на Съюзите
нашите, упърши са с удърът на расположението на
всички паралелни бури.

От г-н Чомикович са очаквала въ днешните обстоятелства не толкова нови дълги, като съществено зачерпватъщ икото място. Г-н Чомикович е и въ търбъдъ, да даде сълъвъл пръвътъ залъгъ на енергетската дейността въ Цариград. Но също изключително положение, нещо отъ постъпълътия да привъзка външното на Европейските държави по-скоро и по-скоро. Малко облегатъ, малко повече честър направятъ, и г-н Чомикович, положение да нервър разположи, конто отдуши го безвъзможенъ и когото, следът гръмъвът съдъ и вистърътъ, гей, този денъ за ирреални съпоставленията роля. Този постъпълътъ показва въ оправдъти на Михайловъ, на Арионудъ, на даже

и на хаджи Иванча, но на г. Чомякова, никогда! Деня е близъкъ; часъ скоро ще ударят съмътките пътуващи: всесъко ще изобличатъ!

съзвршенното е освобождение, до дъво негово-
то благоденствие са затрани в онцигра, до дъво-
то не видя, че у дома му изразува общо разен-
ство, братство и благонуочие, той пъма да пре-
стъпи да са видознания в борба против всички
тиран. Кой може да откаже такъв писмени
и действителни обстоятелства са един пръход катър дру-
жи, испитани може-бък си по-този буря, воз-
зелена и други динамики?

За пакети делегати въ Европа заснемъ въ Испанската премъя време, че като заминават за Петербург презъ Виена, тъ поискали да са представятъ предъ грофа Айдриен. Последният отсътствувалъ отъ Виена. Тъ поискали да си иматъ драма съ секретаря на министерството, който имъ отговорилъ, че е длъженъ да покажатъ телеграфната гравъ Айдриен, даже не въ possession. Нашетъ измъкналъ отъ дади, три дни, но като видяхъ турко-османската флаг на известъ-жадарския изпълнителъ въ почечъ отъ отправителя, тъ оставили Виена и тръгнали презъ Берлинъ за Петербургъ. Подробности за тъхното представление въ Италия

* * *

Паз Господи отъ сълзи,
Когато прогодел;
И отъ престория кучка
Бъсна разнодела.

*

Пази Боже отъ незвани
Бѣлокорки гости,
И отъ дѣланія самозвани,
Ни вѣни, ни прости.

По пай пази, отъ дръжкари,
Глумци патроти;
И отъ гладни газетари —
Чисти пазари.

О, гайд с твоята хриброст и доблестъ,
И надъ съ здравиетъ сили твои, —
Въ този покропвал от болни и горестъ
Дено съ обичаите и народните честъ!

Мажко гордость, мажко гибель, и мажко прость,
Могутъ чудеса да править, о мажко? . . .
Аво въ видѣжданіи не червашъ храбрость,

Зашо не ся израдиши, о кулганъ Балкански,
Няма ли вѣч въ тебе буйни огньове?
Зашо не стениште, о тѣрди проризи,
Няма ли вѣч въ тебе буйни огньове?

Що са не исправите, жайце, що по станции,
Ходите в тифозии, ходите и такъ.

И съ разъ землена врагъ ся не хланеъ
И ке го потащашъ подъ свойтѣ прахъ?

ПОДЛИСТНИКЪ.

Кто читал Библию?

Vox clamabat in deserto!

Ахъ, жалко, родимо! . . . Близока ли еп, сълзи? . . .
Душа ли есть възмѣтъ? . . . Шо ти е, земли? . . .
Сарце ли есть възмѣтъ? Сълзы ли ти въ хѣбѣ —
Сарце ли есть възмѣтъ?

Отъ кого да са язвиши, — и що да трепораш? Страхува ся земя, забиженей? . . . Не можеш ли помощи инедѣ да замѣниш, — Съ тѣмъ да си и погибъ въ падѣ?

Блажи ли, защо са забранили ти?, жале?
Найка ли си липна, или винаги си гробъ?
Да ѝ са ти из дървеси пръстъ вечъ призовали,

ВЪСТИ ИЗЪ БЪЛГАРСКО.

„⁸ Царградъ, 3 Декември 1876. — (Частна дописка на „Стара-Царица“). — Съчини приспина въ столицата софийският писаръ Ало Малетин. Книго на избѣгът предъ съдъто имъ списъ, дадо Малетинъ е поизнанъ тукъ на съдъ, защото Михаилъ ханския исканъ леговъ (имъ Малетинъ) писъ, въ които съ описани турските заселници, смъртността и залавданія по Софийско. Този заселникъ единъ мъж пристапи съ срѣдъкаъ въ залата и казва: я имена Малетинъ и възъмъ донесъ дълъгъ разговоръ. Ало Малетинъ му казва, че е готовъ да възбъдъ съмъ на съда, да подвърза писането съ съхъдъ заселници и да представи неопровергаемъ документъ за всичко. Той нутнува, чомичати си и рече: „Ето тукъ въ тази зала съ всичкото мое свидѣтелство; тукъ имъ работъ за предъ консерваторът, и то работъ за предъ Михаилъ, а ти слушай на пухадъ или съмъ ли отъсъ до самия Судътъ.“ (Ако е истинъ тази рѣшительността на Ало Малетинъ, то му разжалъвамъ и колами да съдъдъ двоите съ съмъ бълъ самоизбраници. Но съдъре ще видимъ тогъдъ скоро изпълнитъ ли своята подвидничка Р.). Ало Малетинъ да не убъръ, че изказаното отъ Ало Малетинъ не е възън и души, че той пишетъ въ ръкописъ староъ и че е готовъ да съ юръзува за да защити своято също. Иде подаде мъжъ, (Лой Боке! Р.). Скоро тънъ дадъ не обсърчанъ представителъ отъ Софийско и Одринско, когото настъпъ съ послание.

до конференции. Тон в същина отъ дълговътъ на дядо Милетий. Въ експрехта, дъво
чъзъ именемъ иматъ противника, съмнение и без-
действеностъ, заехъ да съ чуватъ пъвътъ жизнен
тласкъ. Струпа ми са, че дядо Милетий ще по-
съжниши министътъ въ експрехта. (Ини пръвътъ, че
че то ги сълвътъ по-скоро остана на генерала
Ингленда. Р.)

Минувало петдесет лято за Пловдив Чома-
ковът се еден. Надига него отидаха господа Иван-
дуровъ и М. Кошевски (погребъ до земя). Трайко-
вският (известен по скъпотъ сърбински на-
имагри), и хаджъ Мано (прочутъ чорбаджъ). Све-
тият гробникъ, но главъ съ Чомакова, изнад аязмати-
жна, която иреди два вълсена извърши и хаджи
Ианчо.

Тукашното турко министерство е по-восточни раздели. Аз ръсъс партии стоят един сръбски друга. На съветна страница за отстъпки и миръ стоят величина Везиръ, Михаилъ паша, Симеонъ паша, в сълъхъ е Султанъ; на противоположния лагер стои Везиръ, Хаджъ Шерифъ, Реджепъ паша (сераскиръ), Сердере-Еврекъ и Махмудъ паша Даматъ. Веднъж върхъ на конгреса

снето, което нарушило узъ въ предварителните заседания на конференцията.

Една чиста телеграма до Роди от Бра-
това му извествява, че Черепинъ в Тулчинко на-
вадил се на единъ окопъ руския ловчина спу-
стил кръстът му и възникъл архангелът. Вътъ
този честенъ Тулчинъ неустаренъ билъ во расходъ
изъ Романъ. Когато той съзирали, запо-
вадилъ искобно обожарение. Християнът зам-
исляше поднесъ дара и своята покая. А чере-
пинъ и турецъ съзъ отказъ да послушатъ и съ
ходаха като понирда, откъто воюватъ отъ
съзвата до кръста. — Черепинъ продължавалъ
съвсъмъ забвътъ и убийствъ и турецъ възла-
звалъ християнъ да напразъ лъстъ по-
притъ (еси възле на умъ! р.) че да поклони
противъ черепъ събъ. Християнъ отказалъ като
говорилъ, че мусулманъ не би имъ нозовали
такъ склонъ. —

Въ Русчук, все според телеграфа из България, представителите на българското население призовават един новозар, във който всички си споделят и създават един и същ общиционални права на Портата, обявени за сълучихето на писаните турски чиновници във владенията през 1878 и настоящите възху наследственото им на одно-
възможни управляване.

ПОЛИТИЧЕСКИ ВЪСТИ

Из Петербурга известил, что торжествуя ординации профессии Св. Бенедиктовки Георгия, Пасхальной службе на златом дворце, ставить торжество сбора. Но торжество златы участию венчаному кавалеру с орденом Св. Георгия, воинскому и гражданскому чинову, вошло злато оружие за храбрость и заслуги на отечьи, и оный чин от воинской, коント именем Георгиевским заменен. Надзор подобствет Святейшему царю поблагодарил за воинскую, коント учестувавшую на изнадите и оные златы чаша се, подаян в случаи на нужда, да заслужава георгиевским крестом. Надзор товаставил обряд за изнадити чинове, коити вине знах отличия от заслуги ордена, Господаря императора, кого с приближеном до гроба, предложив тост за здравство на исчезновение георгиевских кавалер. Великий князь Константина Николаевич проповедовал тост за здравство на господина императора. Тост был исполнен от воссторгов ура! В 7 часа сада обойтися в феодерци, вошло именем Георгиевского креста и излато оружие. Господаря императора проповедовался: «за здравство на исчезновение кавалера ордена Св. Георгия»¹, и впоследствии

разлизъ благодарността си към всички кавалери в тъхната „молодецка“ служба. Но дъръ съвръшватъто на обядъ Императоръ и императрицата съзговорили съ нѣкое отъ кавалерите.

Поради рапорта на министра на вътрешните работи за бързото съпътване на приготвлението на войските и за присъщето, че показват хубава искреност и пасивност до извършването на приготвление. Императора неказва благоволение, че са като всички, които са помогнали за тази обстановка.

При този пригответенитета на военният дълъг в Русия, кое все оставащо, но са престанали. Работи са спирати. Тази ден Голем се обявлява един преди статья, от която довежда с подър 20 Декември спирти подади сърдечна преместка Русия ще е представи на дувашките брегове с тиня колосална сила, за каквато светът никога не е видял изобразъ. Водушественото, което си пише на всички точки на провинцията Русия държава, не може да се пепелиши. Адресент до градоначалници на провинции. Даже Ноинштадт из Варшава са изпращани един адрес, с който позовават своята готовност да покарат в търбът за освобождението на приструпнати български селяни, ико за този освобождение потребват посещения материални сред-
ства.

Конгресната в Пириградъ сподели на всички предвидените засаждания. Между това, по-западно ико не може да си каже за ръбене, когато са пазили из тези засаждания. Случава се три-четири ръбене, които от изпълнителя са брой, имат икономични основания. За Черна гора са изказане, че щади до добре използвани места областта, но за кото княз Никола бъде длъжен да отиде до подиесе човечината си Сутуан. Или не разбрарим закои съзмънение това. Единствеността и неподражаемостта не може да едно от времето да бъде възстановено за никоя къмътът, която му са отстеглени от побъдителя - Колюто на Сърбия неправдиво на турска гарнизон от Малки Зворник е дадо, че то отдавна би требало да стане, като също необходима изпълнението на конвенцията от 1867. Но даже на този час престоят Портата? — Тое с други въпросът. — Колюто възрастът на България от страна на Белгия или Швейцария, преди нашите очи са създадени бесценности. Русия, според нашият съдъдене, е ръбена да заеме България. Тя може да отстъпи други места на Бал, но употребата на военници опакува. Ако на Портата не приеме това, то винаги щади да залязвае търълък скоро.

Стрѣлы ако пѣнки и безъ лакъ си вѣчъ, —
Съ камни и съ пращи, найдо, са бори, —
Всички ишъ ще празникъ изнѣвото речени, —
О, струя да искази, всичко мозгено ти!

Ако твоята пробита ладенка потъне —
Нек' винаги паметът наядълът ти;
Но къде тържесът, как са прегасе,
Черната ръждясът въ тебъ злота вражди!!

Розбій си гардитъ, о падъ мой вѣнчай,
Въ гардитъ ти черной ако та яле... .

Ах! из твоей утроба изыдешь загробок!!
Не та съездитъ — недѣль съездитъ!
Всичките ти изрѣятъ — всички ги изразятъ!
Погоня за тво младата Божъ възполила.

Отъ самого Бога, ижею, ся взы: —
На самаго Бога недай ся надзяи,
Въ числую за свойтвъ прын го брок: —
Знодиго да бы цѣль той да та запази
Но яко бы могълъ . . . Но не ѿ той, сан!

Вървъз ли ли от себеъ, — за тебъ за да изправи
За тебъ ини искамъ, заспомни ли за настъ?

Боязъ да ли ти искамъ? Шо да ли те изпакамъ?
Умъ искамъ ли — вѣжливъ ли?... Нимъ ли да тебе съ
Еудамъ ли съзакъ? — Шо ги ли?... Кости ли почъ ахъзъ
Чигъ ли тапашъ съзакъ ли босъ газъ?

Кеню да ти искамъ? — Шо да ти не искамъ?
Ти за съ? — Съ ли за съ?... Кено да съ?
Жълтъ ли бѣле никъ ищемъ ли чуе:

II.

Погте аю ёйнин, о ярчина родино,
О майде, сэль восхуен за си разд?
Погте аю ёйнин, ишина по Балыкни
Ишко не замбрэнни сэль ю ли да биш?

Аю дэлгэв ёйнин, аю ёйнин мэд,
Балык разарен, пылнуун си ти, —
И преда да илжел одан само рече,

Последната пътешества беше прокарта по склон
императорския кримсун. Кримсун в Франция, пристиг-
ва Гардия, пристига във Виенград, пристига във Йодра,
онде кримсун дор и на Букерун. Французската
рече с разбръзки със основата на министър-
председателя Дювера и създаващото му чрез-
бъл Синова, ребубълънци от юнките. Гриф-
фа кримсун с опразни ръце за вътър щриф-
тешето на работата изоставя на умбривен
и в Конкурущ. Английски, турски и японски
се съвместно, наложени.

ИЗЪ ЦАРНГРАДЪ. — Напишъ до „Москов-
скаго Вѣдомства...“. Освѣтъ наизнанку везъ
сопатъ) ишо друго времѧ до подѣльствиа на
царг҃тъ. Ишкою написане не є могълъ да имъ
на тѣхъ иши на негодунощемъ, когдъ са раздѣле по-
сѣчка Европа, но слухъ на извѣржении отъ тѣхъ
въ тиню, страшнъ разбрѣкъ зѣверъ. Ты сѧло
въ похихъ до подѣльствиа на тѣхъ што бѣзъ-
шагъ што съѣтъ на Европейскому правитель-
ству. Ты, гуцагъ, нехиръ даю и за толъко
предъѣздѣніе и ухрѣпеніе исканія за наизнан-
ко на главнѣйшъ чиновници на зѣверѣти и оно-
вотношнѣи по Болгаріи. Исканія вѣзъши съ
изъмъ ной дружеси отъ самого благословленаго изъ
всѧхъ привилѣевъ. Што едно лице отъ показанн-
ія въ дневнику на Дорѣа Дербъ главнѣйшими
чиновници на Болгаріи не са ишаха. Вѣжайтъ,
иже исключнѣюши само на двадцѧнти оторвѣшнѣи хри-
стіанскими, вонъ съ туркѣи подъ лѣтъ доини-
реестъ, стоятъ на постоинѣнїи съ въ доидѣ. Ка-
ко за прѣмѣхъ азъ това вѣскане, даже като че
и показанъ на цѣла Европа, че не само пѣчать
и га накажетъ, противъ надимнѣи исканіе на
царѣа Дорѣа отъ ишего на Краснѣнскому праѣз-
ду, че га дѣлаетъ на особо уважение ме-
жду другиимъ пуслуви.

„На челото на депутатите, когото стана на
представник на пропагандата по случај на
посетата на император Цариград, на Унгарски генерал Кланци,
беше този самия Симеон-шапка, която иако слава-
ла да уносишта имената България села и да ис-
питват хитрите им, и когото Лорд Бирингхам, наричан един от
издативачите инновации от турския жестокост в
България. Ако судимо по Правителството би зна-
мо и че и той може уважение към града на Европа,
което го е приобрели от своята чест и по гради-
щите нации член, че никога не ще допускат
на челото на тях депутати един такъв заяв-
ление като тазката тъжна обвинение, както по инос-
представителство търбът за доказателство на турското
бездействие и уврото?

* * *

Бди бодро връхъ себъ, подирай сън е строго —
Че болира и строго о врагът на исаждъ!
Съзъ отъмъ, съзъ призъ, сражавът съ съ него,
И тъй ще го снашата, жалъ, единъ денъ!!

На дънката здостъпътъ отговора съ здостъпъ!
На гибка здокобея съ гибъкъ отговори!
Съзъмъ чуждите страсти, взъмъ тебъ спрѣни,
Ти жеестоносцедъ, държи съ ханъ!

Сырпастувай, майко, предъ вею жестоность!
Коюто ти с пльзъ взимъ то изъ вазы; —
Твъл дѣтъ та ровнѣкъ раны ти дѣлобо;—
Кръзъ не кръзъ, и гробница за гробница!

И всичко що стъпнеш да стане в прах!
Ради ли са врага, — реви кръвопийце!!
Риди ли врага, — гледай го съ съхъ!

„Како предполага да отнесе искаженото и аморалната за истинските проповеди, в която се извршва ефектът от предвиден от-
разяването му, чуждото правителство няда
се напомни промените, кръзът юла, искането от-
правката на Григорий, които туха имат расчи-
ти със земеделието от Трапез и Македония. Тази
записка има да се поднесе от Григорий На-
сториарх във Цариградъ. „Според съвета на съде-
лия, говори официално писмени. La Teneur, Григорий
е проповедник си добавянето на инициалите
после името, защото то заслужава от авва-

Ім'я цього міста відомо з пропозиції до державного підприємства, що проводило відповідне правдання в Іспанському королівстві, але саме на тутешній землі було засновано місто. Це було зроблено Християнським королівством, що відігравало важливу роль в Європі та світі. У цьому місті було засновано місіонерську місію, яка пропагувала християнство в Азії та Африці. Тутешній інтерес, який придавали жителім міста відносинам з державами та імперіями, що відмежувалися від Іспанії та Португалії, був дуже великий. Це було пов'язано з тим, що місто було важливим центром для обміну відомостями та технологіями між Європою та Азією.

„Български Гардън“, които издава във вестник „Български Гардън“ върху езика на славяни, че нико не изгуби от същността на античността, която са били в България, и да придобиши във видът, който съществува във времето.

И тъй са да използват съпредишните като свидетелства за градежа и изравненото от другите хора на времето то да изясняват с добри редици, със засвидетелстването и езикът на всички покорявани от времето на законите, защото античността на България, каквата преди това разното обозначение превъзникът на всичко, наследи. Гардънът не могат да използват предположението на сегашния турски българин със всички неща тези гнета, под които изчезнало християнското население от България.

Даже и, против всяко ожидание, ако ѝ землищата, как побуждение или по святыя, тъкнеше, като наше неизчезнато нещество то е изчезнало от нашата земя и във времето на установлението на порядъка, който има задача да узакони съдбата на болшинството, кое е коренно идно християнско население наистото. Тависовече дено християнство живеели на потоците онови, което до сега също слуха ходи, че, е обвинените възгори зарънчани във България християнческите Гардън, че тък съм измъкнали възможност да се издръжат със турците и съзаха наядо да спасят цялата на мястото им със това, че поне във първото нещо необходимото за по-нататъшните им походи на работи в тази нещестие създадоха.

„На градежът политици въобще не им е приятно да слушат, сега става дума за античността на славянската област, и оче, но също заете, тък европейска печть, като говорят за сътворение турски зевето във България, илюстри-

АМЕРИКА.—Въ днешния ни политически преглед на разглеждания и такива събития, които не са относът до источния въпрос, който днесът навънъ винаги има на цѣлъ свѣтъ.

Въ друго, повече скопинко време, иш и по-подробно виждам ся застоеят върху тъха, но из-настоящата минута, когато днес написахътъ съществено поглъща запъкането на всички печати и особено на славянски, този е неизложно за-сега да изразимъ.

Пред всичко искам да заприме на Америка. Такъ, дълго за предварителното избиране на президентство, когото трябва да са събрани на 7. Ноември (и. я.) още не са в ръците и съставлени за него значителни хазути във государственни живот в Съединените Шати. Това предварителното избиране едното редом със засиление, и по-засилването на този предварително избирано, което или да става на 4. Март 1877, по 12. час Събота, е само една фиктивност.

Въ разни известия, на основание на телеграммъ отъ разни агентства, говори са за Тилденъ, ка-

И, — обвязавши въ лѣто ти пали
Од узъкъ въ струѣ, — отъ языка на спирѣтѣ
Кой дѣлъ сглаголъ героянскій бѣздѣтъ,
Касенію гвоздѣть на твойѣ шѣїца,
Тыѣдъ асистентъ за менею жадеетъ, —
— Въ оправѣ вѣстовѣниѧ ти странъ;

— О сестра! рожъ!... — Нѣма ѿ рожени
Вѣѣкой, чо боянѣя на кистахъ си ти,
Чо Богъ са вѣбесомъ, бо измѣнѣ гѣбъ ти ся,
Чо въ приспѣтствїиѣ кимъ си ти.

И пепъ, увидевши, вси въхідѧ
До блога далечъ отъ уздѣтъ ти, —
Въсамо до земли хлѣбъ тобъ газинъ,

Не са самотешай, — и ще да възръщашъ!!
Надай си на себе, — и не избъдвашъ!!
Но тези язди сладък преди да отъяснешъ,
Пълната тибъ съ нюанси да потонешъ!!

三

Огъм и вонъ, малъ... — Малко, вонъ и огъм!..
Тъ само знают си, — засото са смъртъ!
И тъ са тук доду синъ да синъ
Дълъжностъ създа могатъ да строятъ!

да! — Распързане, жеша за края, лота,
Стини, съ въстъпие ости, съ погледъ червенъ,
Строими из тъмнината къзного набуташъ,
Раскъсай завътре сръдщенъ на бъз дезъ!

И мой дядо види, наице, твойто чено,
Дъ писани ѝ твоите гранади скърбъ,
Кой дядо съгледи ледното ти тѣло,
Хълтишъ ти устни, разсипъ тя гарба;